

Ono što je prisutno u ovakvoj retoričko-poetskoj kritici filozofske pojmovnosti čiji osnov je metafora, i koje polazi od pojma trošenja ne bi li objasnilo filozofski pojam, jeste upravo onakvo razumevanje metafore koje će Derida nastojati da dekonstruiše. Naime, u pitanju je ideja metaforičnosti i metafore koja u odnosu na pojam, dakle u jednom metafizički postavljenom ali obrnutom odnosu, kao trošenje metafore pretpostavlja ideju linearnog i napredujućeg kontinuiteta datog trošenja. Dato omogućava ovakvom razumevanju da isto kretanje onda obrne i da dođe do onoga što ono pretpostavlja kao čulno-materijalni osnov pojma, tj. arhe. Kao što ćemo videti kasnije, Deriridino razumevanje metafore i metaforičnosti upravo će dovesti u pitanje ovaj kontinuitet i sled, i uvešće misao o prekidima, kao i o odsustvu osnova ili temelja unutar mišljenja metafore i metaforičnosti.

Ono što Derida kao prvo naglašava jeste da dati pojam trošenja u mišljenju metafore kao takav pripada samom metafizičkom načinu mišljenja i da stoga mora biti podređen temeljnom preispitivanju. U sprovođenju prethodnog Derida ukazuje da pojam trošenja mora biti ekspliciran u pogledu na analogiju, tj. metaforu koja prethodi ovoj jezičkoj artikulaciji smisla metafore i pojma. Data analogija ili metafora, jer kao što ćemo videti kasnije analogija je za Aristotela pravi/prvi oblik metafore, unutar samog jezika između metaforičkog bogastva i siromaštva pojma mora biti i sama postavljena analogijom jezika i nečeg drugog u odnosu na jezik. Drugim rečima, priroda načina funkcionisanja jezika biva objašnjenja analogijom jezika i oblasti izvan jezika. Ova analogija kojom se eksplicira proces trošenja kao osnov razumevnja filozofske pojmovnosti jeste analogija ili metafora između lingvistike i ekonomije, tj. jezika i novca. Drugim rečima, trošenje nije samo opadanje, već trošenjem nešto novo natupa. Neprestanom upotrebom ili razmenom prvobitne metafore po Polifilovom razumevanju za filozofia dolazi do akumulacije, tj. povećanja duhovnog sadržaja